

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie II ZK 37/22 zainicjowanej kasacją obwinionego – adwokata M. B.,
na posiedzeniu 27 stycznia 2023 r. w W.
w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,
na skutek wniosku obwinionego o zbadanie na podstawie art. 29 § 5 ustawy
o Sądzie Najwyższym spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności sędziego
SSN Barbary Skoczkovskiej,

wniosek odrzuca.

UZASADNIENIE

Obwiniony – adwokat M. B. złożył pismo datowane na 3 października 2022 r., w którym wniósł o przeprowadzenie badania spełnienia wymogów bezstronności sędziów Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego, w tym sędziego Sądu Najwyższego Barbary Skoczkovskiej.

W uzasadnieniu podniósł, że zawiadomieniem z 7 września 2022 r. poinformowano go jako obwinionego w sprawie II ZK 37/22, że do składu orzekającego jako przewodniczącego i sprawozdawcę wyznaczono SSN Wiesława Koziulewicza.

Obwiniony zauważył, że w wymienionym zawiadomieniu zaniechano wskazania pozostałych członków składu oraz stwierdził, że ponieważ został on pouczony o prawie do złożenia wniosku o przeprowadzenia badania spełnienia wymogów bezstronności Sędziego Sądu Najwyższego „zgodnie z treścią art. 26 § 7 ustawy z dnia 08.12. 2017 r. o Sądzie Najwyższym” nie pozostało mu nic innego jak

wskazanie wszystkich sędziów orzekających w Wydziale II Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego celem przeprowadzenia wobec każdego z nich z osobna „testu bezstronności Sędziego Sądu Najwyższego.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozostawiając na boku okoliczność, że obwiniony powołał się w przedmiotowym piśmie na błędną podstawę prawną – wskazany art. 26 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym reguluje kwestię właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych i składa się z 6 paragrafów oraz niepoprawnie wskazał, że wnosi o przeprowadzenie „testu bezstronności” wobec wszystkich Sędziów orzekających w Wydziale II Izby Odpowiedzialności Zawodowej (sędziowie Sądu Najwyższego są wyznaczani przez Prezydenta RP do orzekania w Izbie, a nie w konkretnym Wydziale – art. 22a ustawy o Sądzie Najwyższym), stwierdzić należy, że jego wniosek dotyczący SSN Barbary Skoczkovskiej jest niedopuszczalny. Ubocznie dodać trzeba, że nie spełnia on także wymogów formalnych przewidzianych w ustawie.

Zgodnie art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego delegowanego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, na wniosek uprawnionego, o którym mowa w § 7, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy.

Według natomiast art. 29 § 6 pkt 1 wymienionej ustawy wniosek o stwierdzenie przesłanek, o których mowa w § 5, może być złożony wobec sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego delegowanego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym wyznaczonego do składu rozpoznającego środek zaskarżenia.

Jak wynika z akt sprawy II ZK 37/22, na tym etapie postępowania do jej rozpoznania został wyznaczony wyłącznie SSN Wiesław Koziół (k. 82). Okoliczność ta została zresztą dostrzeżona we wniosku obwinionego. Oznacza to,

że wniosek złożony wobec SSN Barbary Skoczowskiej jest niedopuszczalny, co skutkuje jego odrzuceniem na podstawie art. 29 § 10 zd. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym.

W związku z powyższą podstawą odrzucenia wniosku jedynie na marginesie można dodać, że wniosek nie spełnia również wymagań formalnych, o których mowa w art. 29 § 9 pkt 2 ustawy o Sądzie Najwyższym. Zgodnie z tym przepisem wniosek powinien zawierać przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie. W ramach tych okoliczności skarżący powinien wskazać okoliczności związane z powołaniem sędziego, jego postępowaniem po powołaniu, a także wpływ związanego z tym naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności na wynik sprawy z uwzględnieniem jej charakteru.

Wniosek obwinionego powyższych wymagań formalnych nie spełnia, nie zawiera on bowiem żadnych okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia, że wobec wskazanych w nim sędziów Sądu Najwyższego (w tym SSN Barbary Skoczowskiej) zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 29 ust. 5 ustawy o Sądzie Najwyższym oraz nie wskazuje jakichkolwiek dowodów na ich poparcie. Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, przy czym orzeczenie wydano w składzie jednoosobowym na podstawie art. 30 § 1 *in principio* k.p.k. w zw. z art. 29 § 24 ustawy o Sądzie Najwyższym, gdyż podjęta decyzja procesowa nie stanowiła merytorycznego rozpoznania wniosku, o którym mowa w art. 29 § 15 ustawy o Sądzie Najwyższym.